

POPESTRIMO ŠOLO

EGŠŠ

KRI

Manca Japelj

KRI

Ležala sem na tleh. Težko sem dihala. Pogledala sem dol. Kri. Kaj hočejo ljudje, ti ljudje okrog mene? In od takrat se ne spomnim ničesar več ... V ozadju sem slišala medle glasove, ki so nežno šepetali moje ime. Le kaj se dogaja? Sem morda umrla ali sem le nezavestna?

Bila sem res utrujena. Potonila sem v globok spanec in nisem slišala ničesar več. Ko sem odprla oči, nisem več ležala na tleh. In prav tako ne v svoji sivo pobarvani sobi. Soba, v kateri sem ležala, je bila svetla. Imela je dve veliki okni. In v njej nisem bila sama. V njej je bilo še pet postelj. Tri od teh so bile zasedene, sem opazila v naslednjem trenutku.

»Kje sem?« Moj glas je bil medel, skoraj neslišen. Zvenela sem tako, kot sem se tudi počutila. Majhno, ujeto, utrujeno in brez moči.

Moški glas se je nežno zasmel: »V bolnišnici, Trnuljčica, v bolnišnici.« Zakaj mi je rekel Trnuljčica? Saj nisem spala tako zelo dolgo?

»Kaj?« Bila sem popolnoma zmedena.

»Lepo te prosim. Ustreljena si bila v desni bok. V komi si bila štiri dni.« Presenečeno sem se zagledala v gospoda, ki mi je to rekel. Bil je brez ene noge. Ob štrclju, ki mu je padal iz bokov, je bil kup krvavih gaz in povojev. Zagotovo je tu zaradi amputacije noge.

»Saj res,« sem zašepetala. Vsi ti občutki so spet privreli na dan.

»Se že spomniš, kajne?« Njegov glas je bil malo posmehljiv.

»Da ...« Videl je, kako pretresena sem bila, zato me je pustil pri miru.

V tistem trenutku je v sobo privihrala mlada medicinska sestra in pristopila k meni rekoč: »Kako se počutiš?«

»V redu,« sem dejala, čeprav sem se počutila obupno. Glava me je bolela, desne noge nisem čutila, v desnem kolku pa sem čutila topo bolečino.

Sestra je najbrž zaznala mojo bolečino in me zato z materinsko ljubeznijo pogledala in vprašala: »Koliko te boli? Na lestvici od ena do deset?«

»Sedem,« sem ji odgovorila. Višje številke sem hranila za tisto neozdravljivo psihično bolečino.

Medicinska sestra je pogledala pod moj povoj na stegnu: »Lepo se celi. Kmalu boš lahko zapustila bolnišnico. A moraš veliko počivati. Ali lahko pokličem tvojo mamo, ki že ves čas tabori v čakalnici?«

»Da, seveda.« Videla je, da se mi prav nič ne ljubi ukvarjati z mamo, a jo je še vseeno poklicala, kot sem ji rekla.

V trenutku, ko so se vrata sunkovito odprla, sem zaslišala mamin ušesa parajoč operni glas: »Alja! Kako je

s tabo? Kaj se je sploh zgodilo?« Sedla je na rob moje postelje, jaz pa sem se zmedeno zazrla v njene prelepe smaragdno zelene oči. Ubijala bi zanje, tako zelo všeč so mi bili. Tudi jaz bi imela take kot ona, pa imam kostanjevo rjave, tako kot moj oči in moj fant Aleks. Sranje. Nisem ga videla že vse od terorističnega napada.

»Kako je z Aleksom?« Mama je gotovo na tekočem.

»Aleks? Tvoj fant?«

»Da, moj fant.« Ko sem videla, kako me je gledala, mi je bilo že žal, da sem sploh vprašala.

»Miška, tako mi je žal ... Ekipa se je na vse pretege trudila, da bi ga rešila. A štirje streli, ki so ga zadeli, so bili enostavno preveč ...« Po licih so ji začele teči krokodilje solze.

Jaz pa ... Jaz pa nisem čutila čisto ničesar. V moje telo se je pritihotapila tista čudna otopelost. Začela sem jokati, a vseeno nisem čutila čisto ničesar. Le kam so izginila vsa moja čustva? Zmerom sem čutila vsako spremembo, sedaj pa ... Nič. Praznina. Okoli svojih ramen sem čutila mamin objem, ko sem skozi okno gledala v bleščeče sonce. Nisem imela niti dovolj moči, da bi lahko ovila svoje roke okoli nje.

Čez tri dni, kot je dan, ko sem se zbudila, napovedala medicinska sestra, sem se znašla na poti domov, na sovoznikovem sedežu maminega volvota. Razložila sem ji vse o zadnjem srečanju z Aleksom in napadalcem iz ene od terorističnih organizacij. Nisem prenesla dejstva, da je moj fant umrl tako zgodaj.

Poleg Aleksandra je umrlo še devetnajst drugih ljudi, še petdeset pa nas je bilo ranjenih. Dva fanta, malo starejša od mene, sta pred nekaj dnevi izgubila bitko za življenje. Mami je po tem začela razlagati o Aleksandrovi smrti.

Sedaj sem čutila določene stvari. Strtost. Bolečina. Jeza. Žalost. Spet sem zajokala. S čim sem si to zaslužila? S čim si je to zaslužil Aleksander?

Ko sva z mami prispeli domov, sem se zaprla v svojo sobo, v kateri sem lahko nadaljevala s kujanjem, ne da bi mi kdo solil pamet, da pretiravam.

Čakala sem, da mami in oči odjadrata na tisto očijevo večerjo v eno prestižnih restavracij s poslovnimi partnerji, o kateri je govoril zadnje tedne.

Takoj, ko sta zaprla vrata za seboj, sem se sprehodila do kuhinje. Vzela sem nož in se odpravila nazaj v svojo sobo. Iz predala sem vzela list papirja in nanj napisala: NE MOREM VEČ. ODHAJAM.

Res je bilo težko. Že dve leti sem duševno umirala, bila sem na robu. Aleksova smrt je povzročila, da sem bila na svetu samo še, da obstajam. In to se je zgodilo, ko se je začelo obračati na boljše. Ko sva začela več govoriti o poroki in otrocih. Ko sva bila par že sedem let. Ko sva že štiri leta živela skupaj pri mojih starših.

Listek sem odnesla nazaj v kuhinjo, kjer sem ga z magnetkom prilepila na hladilnik. Tam ga bo zagotovo kdo videl.

Sama sem se po tem z nožem v roki odpravila v kopalnico. Tam se mi je zdel odličen kraj za izvrševanje mojih namenov.

Dvakrat sem dobro preverila, da so vrata zaklenjena. Nato sem se usedla na tla, tik ob kopalni kadi. Začela sem opazovati svoja zapestja in otipavati žile. Srednja zdravstvena šola mi je tu naredila veliko uslugo.

Kljub slabemu mentalnemu zdravju nikoli nisem tako razmišljala o samomoru. Seveda sem o njem razmišljala. A šele preteklih nekaj tednov sem o njem razmišljala kot o dejanju. Vsakič do sedaj sem si našla pomoč pri različnih psihologih in psihiatrjih, da sem se počutila bolje, a tako nisem mogla več nadaljevati.

In tako sem začela. Nož sem zapičila kakšen milimeter stran od žile in nadaljevala sem rez vertikalno na

mojo roko. Poskusila sem še v pravokotni smeri. Tako zelo me je bolelo, a nisem želela odnehati. Že to, ko sem si povzročala bolečino, sem se počutila bolje.

Zvrtelo se mi je, ko sem zagledala prvo kapljico krvi. Šlo mi je na bruhanje. A sem vseeno nadaljevala. Globje in globje, rez za rezom. Občutek je bil vedno boljši. Krvi je bilo vedno več. Začela je že kapljati po mojih oblačilih in po tleh. A rezala sem naprej, žilo za žilo. Nato sem se preselila na drugo roko. Ker je bila leva že tako ali tako moja slabša roka, trenutno pa sem imela nekaj žil še prerezanih, je to trajalo nekoliko dlje.

Takrat me je prijelo.

Kaj, če bi si poskusila izpiti kri? Moja želja je bila vse močnejša. Nož sem odložila na tla poleg sebe in začela sem . Od kdaj je kri tako božanskega okusa?

Vesela sem, da se mi je bledlo. Izgubila sem že veliko krvi. A bila sem živa. Obstajala sem. To ni bilo prav. To moram končati in pika.

Videla sem že trojno. Potrebni je bilo kar sedem neuspešnih poizkusov, preden sem končno zgrabila nož.

Nekaj trenutkov sem gledala v nož. Pogledala sem v svoja porezana zapestja in nato v lužo krvi med mojima nogama. Vedela sem, kaj moram storiti, da končam svoje muke.

Nož sem prijela tako trdo, kot je bilo mogoče. Roka, v kateri sem držala nož, se mi je tresla. A vseeno sem jo prislonila k prsim. Nož sem zapičila v svoje desno pljučno krilo. Zdelo se je, kot da nikoli ne bom pozabila tistega občutka blaženosti, ko je nož razparal obleko in se prebil skozi kožo.

Takrat veš, da se bo kmalu zgodilo. Veš, da se bliža konec.

Nož sem potegnila iz rane. Kri je nemudoma brizgnila iz nje in kar ni nehala teči. Zasmejala sem se. To sem storila še na levi strani, da bi se čim prej rešila svojih muk. Le kaj mi je bilo, da sem začela tako zelo uživati?

Dihala sem vse težje in težje, a vedela sem, da imam še nekaj časa. Naslednji vbod je sledil v trebuh in mi razparal jetra ter želodec.

Ampak še kar ni minilo. To je bilo narobe. Voda mi še kar ni zalila pljuč. Niti tolikšna izguba krvi ni pomagala ...

Daj no, Alja, opravi to že enkrat!

Takrat sem si z zadnjimi atomi moči prerezala sapnik. Občutek umiranja je bil tako zelo osvubojajoč.

Takrat sem bila že na robu smrti. Nič več me ne more rešiti. Zakričala sem. Takrat so zaklenjena vrata padla s tečajev. Zaslišala sem mamin krik, ko je padla na tla poleg mene. Videla sem še očetov blede obraz.

»Rada vaju imam. Neizmerno. Zapomnita si to. Pojdita naprej, kot da se jaz nikoli nisem zgodila. Zmoreta to.«

In tako sem omahnila k večnemu počitku, vedoč, da bo to najslajši spanec. Ker se iz njega ne bom več zbudila. In ne bi mi moglo biti bolj vseeno. Vedela sem, da bom samo v grobu lahko spet čisto zares srečna.